

CINE ▶ RODATGE

L'actor Ferran Audí dirigirà un drama d'Ibsen

▶ L'adaptació d'"El petit Eyolf" es titularà "La escarcha" i es filmarà a Noruega

▶ La veterana actriu sueca Bibi Andersson tindrà una paper especial a la pel·lícula

CRISTINA SAVALL
BARCELONA

L'actor i director de teatre Ferran Audí portarà al cinema una versió lliure d'"El petit Eyolf", antepenúltima obra del dramaturg Henrik Ibsen. La pel·lícula, que es titularà *La escarcha*, es rodarà a la tardor a Alesund (Noruega), a l'impressionant fiord de Storfjorden, on passa el drama d'un matrimoni que acaba de perdre el seu únic fill. El repartiment compta amb la participació especial de Bibi Andersson, una de les actrius predilectes del cinema suec Ingmar Bergman.

«Per què s'oblida el que realment és important?» Aquesta és, segons Audí, la pregunta essencial que planteja aquesta obra que, estranyament, encara no ha estat editada a Espanya. El director català va descobrir *El petit Eyolf* en un curs de postgrau actoral ofert per la Reial Acadèmia d'Art Dramàtic de Londres, on

va viure 10 anys. La seva mirada cinematogràfica passa per situar la trama en l'era actual, incloure-hi nous personatges, com el que interpretarà l'actor Fermi Reixach, i alterar el desenvolupament del desenllaç. La versió original condensa l'acció en dos dies, però el guió d'Audí l'allarga dos mesos.

El primer mur al qual s'enfronta l'obra és el llenguatge. «No es parla igual al segle XIX que avui», diu Audí, que també ha actualitzat els

personatges femenins. «Només en els tics, Ibsen entenia les dones». El llibret, diu, desprèn un cert realisme màgic. «És una obra que funciona a dos nivells: el naturalista quotidià i el místic i poètic». Un altre canvi és la incorporació de fenòmens paranormals. «Hi ha una presència estranya, però res a veure amb una pel·lícula de terror japonesa», aclareix.

AUTOR UNIVERSAL // Després de Shakespeare, Ibsen és l'autor més representat de tot el món (la Sala Muntaner acull aquests dies una adaptació de *Casa de mines*). Les pel·lícules basades en obres seves rondan els 150 títols, des que el 1917 Victor Sjöström va convertir un dels seus poemes èpics en *Había una vez un hombre*, cinta clau

en la filmografia europea. Audí assegura que la influència d'Ibsen va més enllà de l'evidència. «*Tiburón*, de Steven Spielberg, comença igual que *L'enemic del poble*. Els mateixos personatges i la mateixa situació: un home percep la tragèdia i ningú no se'l creu».

Raül Perales, a més d'encarregar-se de la logística, hi interpretarà un dels personatges afegits, un guia turístic espanyol. Com a productor destaca que és un projecte amb vocació europea. «Ibsen és un valor universal, però difícilment el pots treure d'Escandinàvia», assegura. «És com si Lorca l'allunyessis d'Andalusia», afegeix Audí, que juntament amb Perales són directius de la companyia de serveis culturals Alta Realitat.

Per a Audí, *El petit Eyolf* té un clar component psicològic. «No conté grans al·legats socials, però és terriblement clínica en la descripció dels mecanismes emocionals». El drama assesta una família disfuncional, que arrossega massa fissures sentimentals. «Aborda la destrucció d'un matrimoni que, després de la mort del seu únic fill, s'adona que mai el van estimar». Més que la mort del nano, en realitat és l'absència d'amor el que destrueix. «És un tema modern», subratlla.

Ferran Audí coneix bé el territori. Ha dirigit quatre obres teatrals a Escandinàvia, entre les quals hi ha una adaptació d'una obra de Mercè Rodoreda. «Entenc el noruec i bàsicament es rodarà en aquest idioma», explica. ■

▶▶ Raül Perales i Ferran Audí (dreta), a la seu de la seva productora a Barcelona. A sota, Bibi Andersson.

Crítica

Muntatge de comicitat descarada

'ÒSCAR, UNA MALETA...'

Autor: Claude Magnier. Director: Abel Folk. Actors: Joan Pera, Mont Plans, Lloïl Bertran, Miquel Sitjar, Mireia Aixalà, Eva de Luis, Damià Plensa. Teatre: Teatre Condal.

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER
BARCELONA

Aquí no s'enganya a ningú i des del primer moment saps de què va la cosa. *Òscar, una maleta, dues maletes, tres maletes* és una comèdia de Claude Magnier (Paris, 1920) que busca el riure de l'espectador sense embuts de cap mena. Una obra d'emboïcs amb dos clars protagonistes: un empresari ric (Joan Pera) i tres maledes exactament iguals. Al voltant d'ells giren altres personatges i una acció poc original que els actors, i Pera en primer lloc, fan divertida. Un públic amb ganes de riure riurà en aquesta funció.

La novetat d'aquesta estrena és que Joan Pera puja a l'escenari sense la seva estranya parella, Paco Morán, després de 13 anys fent-ho junts. I la seva interpretació és francament bona. No en va és un clàssic del teatre còmic, on manté unes constants que només tenen els bons i sòlids ac-

▶▶ Els actors Joan Pera, Lloïl Bertran i Mont Plans, a l'obra.

tors. A *Òscar* desborda entrega i utilitza amb bona mesura alguns dels seus gags més coneguts. La representació avança sense oferir sorpreses en el terreny argumental, es complica en més d'una ocasió i s'arriba a un final tan feliç com esperat. En el trajecte queden algunes escenes francament enginyoses i la sensació que el públic que buscava Pera a aquest tipus de teatre l'havia encertant anant al Teatre Condal.

En aquesta nova producció de Fo-

cus l'actor protagonista està acompanyat per bons actors, com Lloïl Bertran, Mont Plans i Anna Azcona. És un repartiment de nou intèrprets ben conjuntat, amb un excel·lent per a Joan Pera. La direcció d'Abel Folk és, sobretot, eficaç. Mou amb desimboltura els personatges i permet certs excessos en favor de la comicitat fàcil. Una funció per divertir el personal, per divertir uns espectadors que estan predisposats a passars'ho bé.